

Studená

Studená

Opäť príbeh

dospeláka.

Keď mi na vlasy padal sneh

postavili zo mňa snehuliaka.

Nehýbem sa,

mrznem,

pozerám sa,

nevykvitnem

takže nemôžem nikomu uškodiť.

Nemám ani poňatia

ako sa vyslobodiť

z tohto snehového objatia.

Som postavená do snehuliaka

pozorujem okoloidúcich.

„Pozrite sa na toho úbožiaka!

Má pár drevených rúk vo vetre vejúcich

a má mrkvu namiesto nosu,

jeho ústa sú kamenné.

Za chrbtom studenú kosu.

A tvári sa tak... uzimene?

Je tu ale atmosféra vianočná.

Keď sa roztopí skončí.

Jedna vec je na ňom ako skutočná,

a to tie jeho hnedé oči.“

Chcem na vás zakričať.

Pomôžte mi!

Sneh sa nechce rozpúšťať,

ale hrdlo sa zmieta ohňami.

Všetci niečo hľadali

a vločky stále padali,

modlitby si spievali,

doma s darčekmi čakali

no ja mám príbeh

dospeláka.

Keď na vlasy padal sneh.

Keď stavali snehuliaka.

Koncom jari

a možno v máji.

Viem len, že slnko svietilo

a že mi oči rezalo.

Začala som sa roztápať,

dala si čaj a medovníky,

opäť sa začala utápať

lebo treba dáždniky.

Ale niečo ostalo,

niečo vo mne je stále chladné,

niečo vo mne zamrzlo

a už to nezostarne.

Chcem len zimu a horúčku,

dať Vianoce Yetimu.

Keď sa objímame na rozlúčku

opäť sa cítim ako v tú zimu.

Nechcem Štedrý deň, iba ak
bude zo mňa opäť snehuliak.